

บทที่ 6

สรุปผลการทดลองและข้อเสนอแนะ

จากการทดลองสรุปได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบผลของการให้อาหารกุ้งผสมเซลล์ที่ไม่มีชีวิตของโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 ในอัตราส่วนที่แตกต่างกันในการเลี้ยงกุ้ง และบีตาไกลูแคน พบว่าไม่มีผลต่อการรอดชีวิต การเจริญเติบโต ความสามารถในการป้องกันสิ่งแปลกปลอมโดยเซลล์จากปริมาณเม็ดเลือดทั้งก่อนและหลังการชักนำให้เกิดโรค และการทดสอบความต้านทานต่อการเกิดโรคด้วย *Vibrio harveyi* สายพันธุ์ 639 พบการตายสะสมไม่แตกต่างกัน แต่สามารถเพิ่มการเจริญเติบโต ความสามารถในการป้องกันสิ่งแปลกปลอมโดยเซลล์ โดยปริมาณเม็ดเลือดรวมของกุ้งสูงขึ้น และการทดสอบความต้านทานต่อการเกิดโรคด้วย *Vibrio harveyi* สายพันธุ์ 639 มีการตายสะสมลดลง โดยให้ผลดีกว่ากลุ่มที่ให้อาหารกุ้งซึ่งเสริมด้วยบีตาไกลูแคน และกลุ่มควบคุม
2. การเปรียบเทียบผลของการให้อาหารกุ้งผสมโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 เซลล์ที่ไม่มีชีวิตของโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 และบีตาไกลูแคน พบว่าการให้อาหารกุ้งผสมโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 ในการเลี้ยงกุ้ง สามารถเพิ่มการเจริญเติบโต การรอดชีวิต ความสามารถในการป้องกันสิ่งแปลกปลอมโดยเซลล์จากปริมาณเม็ดเลือดทั้งก่อนและหลังการชักนำให้เกิดโรค และความสามารถในการป้องกันสิ่งแปลกปลอมโดยสารน้ำจากฤทธิ์ต้านแบคทีเรียที่มีปริมาณสูงขึ้น และการทดสอบความต้านทานต่อการเกิดโรคด้วย *Vibrio harveyi* สายพันธุ์ 639 ให้ผลดีกว่าการให้อาหารกุ้งผสมเซลล์ที่ไม่มีชีวิตของโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 บีตาไกลูแคน และกลุ่มควบคุม
3. การให้อาหารกุ้งผสมโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 เซลล์ที่ไม่มีชีวิตของโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 และบีตาไกลูแคนในการเลี้ยงกุ้งไม่มีผลต่อคุณภาพน้ำ
4. การให้อาหารกุ้งผสมโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 และเซลล์ที่ไม่มีชีวิตของโพรไบโอติกแบคทีเรีย *Bacillus* สายพันธุ์ S11 ในการเลี้ยงกุ้ง สามารถช่วยลดปริมาณเชื้อ *Vibrio* spp. ในลำไส้ของกุ้ง หลังการชักนำให้เกิดโรค ในขณะที่การใช้ บีตาไกลูแคนไม่สามารถช่วยลดปริมาณเชื้อ *Vibrio* spp. ในลำไส้ของกุ้งได้

5. การศึกษาพยาธิสภาพต่อการเกิดโรคของกึ่งหลังชักทำให้เกิดโรคด้วยวิธี immunohistochemistry พบมีการติดเชื้อทั้งบริเวณตับ อวัยวะสร้างเม็ดเลือด และหัวใจ ของกึ่ง ทุกกลุ่มการทดลองที่ชักทำให้เกิดโรค

6. การตรวจหาสารปฏิชีวนะตกค้างในเนื้อเยื่อกึ่ง โดยชุดตรวจสอบสารปฏิชีวนะตกค้างในเนื้อสัตว์และอาหารสัตว์ (CM-Test) ของคณะสัตวแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่พบสารปฏิชีวนะตกค้างในเนื้อกึ่งทุกกลุ่มทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ควรทำการศึกษาขนาดของการทดลอง โดยการเพาะเลี้ยงในบ่อดิน เพื่อยืนยันผลการทดลองอีกครั้งหนึ่ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย